

Arrest

nr. 195 900 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2017 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als moeder van haar minderjarig Nederlands kind.

1.2. Op 6 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen vormen samen de thans bestreden akte, die onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 13 juli 2017 en die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9/01/2017 werd ingediend door:

*Naam: S.   Voornaam: C.   Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: 01.01.1985   Geboorteplaats: (...)   Rr: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van, de Unie worden beschouwd:

vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40§4, eerste lid,2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’ Betrokkene diende een aanvraag in op basis van haar minderjarige EU –kind, dochter :J., F. (RR ...) van Nederlandse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over:

loonfiches van tewerkstelling bij Adecco en loonfiches van tewerkstelling bij la L. B. en arbeidscontract van de vader/erkenner (J., B. (RR ...))

Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is. Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel loonfiches van de vader van het kind voorgelegd. Nergens werd iets voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van het minderjarige kind waardoor het kind als ‘te haren laste’ kan worden beschouwd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen.

Voor zover betrokkene alsnog artikel 40bis, §2,4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht zou kunnen leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ‘ten laste’ te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr artikel 376 BW).

Om deze reden wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er ook nog andere gemeenschappelijke minderjarige kinderen zijn. Zij staan allen nog ingeschreven in het VR, gezien zij ex-asielzoekers zijn, maar beschikken anderzijds wel over een IK kind. Dit is in tegenstrijd met elkaar en moet een administratieve vergissing betreffen. Er werd nooit enige aanvraag ingediend voor de minderjarige kinderen in functie van hun EU-ouder, derhalve hebben zij heden geen verblijfsrecht. Dit zou alsnog kunnen in orde gebracht worden. Voor zover zij vervolgens het verblijfsrecht zouden

verwerven, kunnen betrokkene en haar partner afspreken wat zij wensen: apart gaan wonen of gemeenschappelijk in een ander land of lidstaat zich gezamenlijk vestigen. Dit bevel hoeft dus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, gezien de vele mogelijkheden met de moderne communicatiemiddelen, kan een gezinsleven ook op een andere manier een invulling krijgen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“4.2. Tweede middel:

- schending van artikel 40bis, § 2, 5 ° Vreemdelingenwet;*
- schending van de materiële motiveringsplicht;*
- schending van het redelijkheidsbeginsel;*
- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

4.2.1

De verwerende partij weigert de verzoekende partij het verblijf wegens het niet voldoen aan de voorwaarde “ten hare laste zijn” van artikel 40, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet (stuk 1).

Artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: “de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2 °, voor zover de laatsgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt”.

Het recht op gezinshereniging geldt dus enkel wanneer het kind ten laste is van de ouder en de ouder over het hoederecht beschikt.

Artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet verwijst verder naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2 ° van dezelfde wet, hetgeen bepaalt in welke hoedanigheid een unieburger recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden: “hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

De referentiepersoon, het minderjarig kind, moet dus over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden en een ziekte – verzekering. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie is er geen vereiste over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C – 408/03, Commissie/België, 23 maart 2006).

Middels de loonfiches van de heer B. J. werd het bewijs geleverd van voldoende bestaansmiddelen voor F. J.

Echter kan uit de rechtspraak van het Hof van Justitie eveneens worden afgeleid dat de verzoekende partij, als levenspartner van de heer B. J., over zijn inkomsten kan beschikken. Dit heeft tot het gevolg dat de F. J. ook ten laste is van de verzoekende partij, als moeder (zie ook punt 4.2.2.).

Door de raadvrouw van de verzoekende partij werd een bijkomende motivatie opgesteld. Dit schrijven werd, met de bijhorende overtuigingsstukken, overgemaakt aan de gemeente met een kopie aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 8).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Echter merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij in het geheel niet is ingegaan op al deze voorgelegde stukken waarmee de verzoekende partij, conform artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet, trachtte aan te tonen dat zij haar dochter F. J. ten laste heeft.

4.2.2.

De situatie van de verzoekende partij vertoont gelijkenissen met deze van de minderjarige burger van de Unie uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak 'Zhu en Chen' (HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02, Zhu en Chen v. Secretary of State for the Home Department), zoals wordt bevestigd in artikel 16 van de wet van 19 maart 2014, waarbij artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd.

In de memorie van Toelichting van het ontwerp van dit wetsartikel wordt gesteld dat "(...) In zijn "Chen"-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die niet ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. (...)" (MvT bij het Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2013 – 204, nr. 3239, p. 16 – 17).

Uit het arrest 'Zhu en Chen' blijkt dat het Hof belang hechtte aan het feit dat de ouder – derdelander daadwerkelijk zorg draagt voor de minderjarige burger van de Unie die ten zinnen laste is. Er wordt bijgevolg een feitelijke situatie beoogd waaruit blijkt dat de minderjarige burger van de Unie afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt.

De verzoekende partij kan dit op alle mogelijke manieren bewijzen. Rekening houdende met het feit dat het gezin op hetzelfde adres woont, de leeftijd van het kind en het feit dat verzoekende partij over de inkomsten van haar partner kan beschikken, volgt dat de verzoekende partij de daadwerkelijke zorg van F. op zich neemt. De verwerende partij kan niet anders voorhouden.

4.2.3.

Door uw Raad werd heel recent een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bijbehorende beslissing van diezelfde datum houdende de afgifte van een weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bijbehorende beslissing van diezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd. In deze gelijkaardige zaak, werd het arrest van 22 december 2016 als volgt gemotiveerd:

"Waar de verweerder in verwijzing naar het arrest Zhu en Chen stelt dat het begrip 'ten laste' moet worden uitgelegd in die zin dat de verzoekster moet aantonen dat zij (zelf) over toereikende bestaansmiddelen beschikt waardoor zij haar minderjarig Nederlands kind ten laste heeft, vindt dit standpunt geen steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Immers blijkt uit de hoger genoemde rechtspraak dat de voorwaarde van de "toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de overheidsfinanciën van de ontvangende lidstaat" moet worden beoordeeld in hoofde van de minderjarige Unieburger, en niet in hoofde van de derdelander zelve. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest Alopka, waarin het Hof van Justitie het volgende heeft overwogen:

25. Uit de rechtspraak van het Hof vloeit immers voort dat de hoedanigheid van familielid "ten laste" van de burger van de Unie die de houder van het verblijfsrecht is, voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materiaal wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht, zodat, wanneer zich de tegenovergestelde situatie voordoet, te weten dat de

houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de derdelander, laatstgenoemde zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn "ten laste" van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in het gastland te verkrijgen (arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punt 55).

26. In casu zijn het de houders van het verblijfsrecht, namelijk de twee zonen van Alokpa, die daadwerkelijk ten laste zijn van laatstgenoemde, zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn ten laste van hen, in de zin van richtlijn 2004/38.

27. In het kader van een vergelijkbare situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een burger van de Unie in het gastland was geboren en zijn recht van vrij verkeer niet had uitgeoefend, heeft het Hof echter geoordeeld dat het begrip "beschikken" over voldoende bestaansmiddelen, in een bepaling van soortgelijke strekking als artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat deze bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen en deze met name door de derdelander, ouder van de betrokken burgers van jonge leeftijd, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin, betreffende aan deze richtlijn voorafgaande rechtsinstrumenten van de Unie, arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. Blz. I-9925, punten 28 en 30)

28. Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijke voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en lida, punt 69).

29. Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

Het is derhalve de minderjarige Unieburger die voor zichzelf en voor zijn familieleden (al dan niet derdelanders) over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland (cf. artikel 7, 1, b van de richtlijn 2004/38 EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004). Hierbij is het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat er niet de minste vereiste is gesteld met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, en dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan (HvJ C-86/12, Alopka, punt 27). De bestaansmiddelen kunnen ook door een levensgezel waarmee geen juridische bijstand bestaat worden ter beschikking gesteld (HvJ, C-408/03, Commissie/België, punten 40-52). Wanneer de minderjarige Unieburger van jonge leeftijd voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, 1, b van voormelde Richtlijn 2004/38/EG (d. i. voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en voor de familieleden, en een ziektekostenverzekering), dan kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven."(Stuk 9, Arrest RvV 22 december 2016, nr. 180 019, verzoekende partij zet vet)

Hieruit kan worden afgeleid dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen vereiste is. Er moet enkel worden aangetoond of de bestaansmiddelen ter beschikking staan van de burger van de Unie.

Uw Raad stelde vast dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft gemotiveerd en er geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan omtrent de aanvraag van verzoekster voor een verblijf als een moeder van een minderjarige Unieburger op grond van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. Op geen enkele wijze werd de argumentatie van verzoekster omtrent het 'ten laste' zijn en de argumentatie dat de inkomsten van de partner voldoende hoog zijn, beoordeeld. Uw Raad besloot bijgevolg door te stellen dat het begrip 'ten laste' in artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet herleid wordt door de verwerende partij tot een loutere financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager en dat op deze manier de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag af te wijzen op een wijze die in strijd is met de ratio legis van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet en de uitlegging die naar Unierecht aan dit artikel moet worden gegeven. Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

4.2.4.

Concluderend dient, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partij in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart als familielid van burger van de Unie. In het licht van alle argumenten, gepaard met de voorliggende stavingsstukken, is de houding van de verwerende partij kennelijk onredelijk.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel, geschonden.

Huidig middel is gegrond.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 40bis §2, 5° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat middels de loonfiches van de heer B. J., het bewijs geleverd werd van voldoende bestaansmiddelen voor F. J. Er zou geen rekening gehouden zijn met de bijkomende informatie waaruit zou blijken dat zij haar dochter F. J. ten laste heeft. Zij verwijst naar het arrest Zhu en Chen en stelt dat het hof belang hechtte aan het feit dat de ouder-derdelander daadwerkelijk de zorg draagt voor de minderjarige Unieburger die ten zijnen laste is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 9 januari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) indiende als moeder van haar minderjarig kind, J. F., met de Nederlandse nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

“de vader ” of de. moeder van een minderjarige ' burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Terwijl artikel 40bis §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de samenlezing van de artikelen 40bis, §2, 5° en 40bis, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet vloeit duidelijk voort dat het de aanvrager is die het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in zijn eigen behoeften als in die van de referentiepersoon te voorzien. Deze interpretatie is in overeenstemming met de artikelen 7, 1, b en artikel 7, 2 van de Richtlijn 2004/38.

Art. 7,1 van de Richtlijn 2004/38 bepaalt immers:

“iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt,

of c) - indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen;

en - indien hij beschikt over een verzekering die, de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel van het gastland;

of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a) , b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt".

Terwijl art. 7, 2 van de Richtlijn 2004/38 luidt:

"Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)"

Uit voorgaande artikelen vloeit niet voort dat, wanneer een ouder derdelander een aanvraag tot verblijfsrecht in functie van een minderjarige burger van de Unie heeft ingediend, de bestaansmiddelenvereiste dient te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon. De aanvrager dient wel degelijk aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon.

Verzoekster diende dus aan te tonen dat zij over afdoende persoonlijke bestaansmiddelen beschikt teneinde haar dochter (de referentiepersoon) ten laste te nemen, hetgeen in de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op het arrest Zu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02) en van het arrest Alopka (HvJ 10 oktober 2013, C86/12).

Het arrest Zu en Chen handelde over de prejudiciële vraag of aan de ouder (derdelander) van de minderjarige Unieburger (referentiepersoon) op basis van de toenmalige Richtlijn 90/364 een verblijfsrecht kon worden toegekend, nu de referentiepersoon ten laste was van de aanvrager, terwijl de toenmalige Richtlijn 90/364 enkel een verblijfsrecht toekende in de omgekeerde situatie nl. indien de aanvrager als bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de referentiepersoon.

In het arrest Zu en Chen overweegt het Hof van Justitie als volgt:

"44 In een zaak als aan de orde in het hoofdgeding doet zich juist dé tegenovergestelde situatie voor, omdat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de onderdaan van een derde staat, die daadwerkelijk voor de houder zorgt en deze wenst te begeleiden. In deze omstandigheden kan Chen zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn „ten laste" van Catherine in de zin van richtlijn 90/364 beroepen om een recht van verblijf in het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen.

45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het 'verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding , artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven"

Het Hof van Justitie beantwoordde de prejudiciële vraag positief teneinde te verzekeren dat de minderjarige Unieburger die rechten die hij aan de status van burger van de Unie ontleent, ten volle zou kunnen uitoefenen. Zo oordeelt het Hof dat aan het verblijfsrecht van de minderjarige EU-burger in de lidstaat van ontvangst ieder nuttig effect zou worden ontnomen indien de Richtlijn 90/364 strikt zou worden toegepast en de minderjarige Unieburger bijgevolg de lidstaat van ontvangst zou moeten verlaten niettegenstaande de vaststelling dat haar moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar ten laste te nemen.

De minderjarige dochter van verzoekster, J. F., met de Nederlandse nationaliteit, reeds beschikt over een verblijfsrecht in België en daarvoor niet afhankelijk is van de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster.

Het Hof van Justitie heeft niet geoordeeld dat de bestaansmiddelenvereiste uitsluitend in hoofde van de referentiepersoon dient te worden beoordeeld. De aanvrager (moeder) beschikte in de zaak Zhu en Chen over voldoende bestaansmiddelen teneinde de referentiepersoon effectief ten laste te nemen. Dit blijkt ook uit overweging 28 van het Hof van Justitie in het desbetreffend arrest:

"28

Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat Catherine een ziektekostenverzekering heeft en over toereikende - door haar moeder ter beschikking gestelde - bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste van de bijstandsregeling van de ontvangende lidstaat te hoeven komen."

De draagwijdte van onderhavig arrest dient dan ook uitsluitend te worden beperkt tot de situatie waarin het genot van het recht op verblijf dat een kind van jonge leeftijd geniet, noodzaakt dat dit kind door zijn ouder zal begeleid worden, die dit kind effectief verzorgt - in die zin dat zij daadwerkelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zijzelf en de minderjarige Unieburger ten laste van de bijstandsregeling van de lidstaat van ontvangst zouden vallen - en daarom deze persoon, derdelander, in de mogelijkheid moet gesteld worden om bij zijn kind te verblijven in het ontvangstland.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, - het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt bovendien dat de Belgische wetgever net in het bijzonder rekening heeft gehouden met het arrest Zu en Chen:

"Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-/200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, "Alopka", C-86/12, punt 29). In zijn "Chen"- arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest "Zu en Chen", punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak "Zu en Chen" bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet." (Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 53 3239/001, 16-17)

Uit het arrest Zu en Chen vloeit voort dat de ouder- derdelander niet alleen daadwerkelijke (emotionele en materiële) zorg aan het kind dient te bieden, maar tevens over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Ook de feitelijke omstandigheden die ten grondslag liggen aan het arrest Alopka van het Hof van Justitie (HvJ 10 oktober 2013, zaak C-86/12) verschillen van de omstandigheden die aan de grondslag van onderhavige procedure liggen.

Zo waren de minderjarige Unieburgers in het arrest Alopka effectief - en zelfs uitsluitend - ten laste van de ouder die een verblijfsrecht aanvroeg, wat in casu niet het geval is.

Er werd in het arrest Alopka vastgesteld dat deze ouder niet als begunstigde in de zin van de Richtlijn 2004/38 kon worden beschouwd, nu de minderjarige Unieburgers geen toepassing hadden gemaakt van hun recht op vrij verkeer. Bijgevolg kon op basis van de strikte toepassing van de Richtlijn 2004/38 aan deze ouder geen verblijfsrecht worden toegekend in de lidstaat waarvan de minderjarige Unieburgers de nationaliteit hadden. In het licht van deze specifieke omstandigheden oordeelde het Hof dat, niettegenstaande het feit dat de aanvrager niet als begunstigde in de zin van de Richtlijn 2004/38 kon worden beschouwd, aan haar in casu toch een verblijfsrecht kon worden toegekend, nu de referentiepersonen voldeden aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, b van de Richtlijn 200/38 waren

voldaan nl. zij beschikken over voldoende béstaansmiddelen, zij het ingevolge de financiële middelen die hen door de aanvrager werden verstrekt. Deze zienswijze vloeit ook voort uit de expliciete verwijzing van het Hof naar het arrest *Zu en Chen*.

Zie dienaangaande de overwegingen 27 en 28 van het arrest:

"27 In het kader van een vergelijkbare situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een burger van de Unie in het gastland was geboren en zijn recht van vrij verkeer niet had uitgeoefend, heeft het Hof echter geoordeeld dat het begrip „beschikken" over voldoende bestaansmiddelen/ in een bepaling van soortgelijke strekking als artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat deze bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen en deze met name door de derdelander, ouder van de betrokken burgers van jonge leeftijd, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin, betreffende aan deze richtlijn voorafgaande rechtsinstrumenten van de Unie, arrest van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C-200/02, *Jurispr. blz.* 1-9925, punten 28 en 30).

28 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder - onderdaan van een lidstaat of van een derde staat - niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten *Zhu en Chen*, punt 45, en *lida*, punt 69)."

De herkomst van de bestaansmiddelen is dus wel degelijk relevant. Verzoekster diende dus in haar hoedanigheid van ouder en aanvrager van een verblijfsrecht wel degelijk aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Nu in casu door verzoekster niet werd aangetoond dat zij bestaansmiddelen ter beschikking kan stellen van haar minderjarig kind, kan de verwerende partij niet anders dan vaststellen dat het minderjarig kind niet als te haren laste kan worden beschouwd, waardoor niet voldaan is aan de voorwaarde van- artikel 40bis §2, 5° van de vreemdelingenwet.

Zij toont niet aan dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met de stukken en het schrijven van 5 januari 2017, nu verzoekster daarin ook toegaf dat zij geen bestaansmiddelen verwerft, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekster op 9 januari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, meer bepaald in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Unie, *in casu* haar Nederlandse minderjarige dochter. Een dergelijke aanvraag valt onmiskenbaar onder het toepassingsgebied van het Unierecht.

Het verblijfsrecht van een vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie wordt naar Belgisch recht geregeld in artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient in voorliggend geval derhalve te worden onderzocht in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat dit wetsartikel moet worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. De Raad wenst er immers aan te herinneren dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Artikel 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40 §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

In casu werd het verblijfsrecht op grond van voormeld artikel om de volgende reden geweigerd: *“Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is.*

Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel loonfiches van de vader van het kind voorgelegd. Nergens werd iets voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van het minderjarige kind waardoor het kind als 'te haren laste' kan worden beschouwd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen”.

De gemachtigde besluit zodoende dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de in artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat haar minderjarige Nederlandse dochter 'ten haren laste is'. Dit is het determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing. Zowel uit de motieven van de bestreden akte als uit de betrokken wetgeving blijkt immers dat de

vaststelling dat de verzoekster evenmin beroep kan doen op artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet een louter overtollige motivering betreft nu de aanvraag daadwerkelijk is gestoeld op artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt onder meer dat de gemachtigde bij zijn beoordeling ter zake geen rekening heeft gehouden met de stukken die zij in het kader van haar aanvraag had overgemaakt teneinde aan te tonen dat zij haar dochter ten laste heeft. De verzoekster verwijst hiertoe naar een stuk dat als stuk 8 bij het verzoekschrift is gevoegd. De Raad stelt vast dat dit stuk, dat een schrijven d.d. 5 januari 2017 betreft van verzoeksters raadsvrouw, zich inderdaad in het administratief dossier bevindt. Tevens blijkt uit het dossier dat de gemachtigde er kennis van had op het moment dat hij zijn beslissing nam. In dit schrijven worden de onderscheiden verblijfsvoorwaarden voor een moeder van een minderjarige Unieburger op afzonderlijke wijze toegelicht.

In een punt 3. van het schrijven d.d. 5 januari 2017, “Bewijs van ‘ten laste zijn’”, wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden aangetoond dat F. ten laste is van mijn cliënte. Uiteraard is dit het geval. F. is nog geen jaar geworden en het kind woont uiteraard in bij haar ouders (stuk 4). Mevrouw S. neemt, samen met de heer J., de zorg van F op zich.”

In een punt 4. “Hoederecht over F.” wordt het volgende geargumenteed:

“Artikel 40, §2, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat gezinshereniging met een minderjarige burger van de Unie slechts mogelijk is indien de ouder ‘daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’. Ook aan deze voorwaarde is duidelijk voldaan. Zowel moeder, vader als kind wonen samen op één adres (stuk 4).”

In een punt 5 wordt omtrent de “voldoende bestaansmiddelen” onder meer als volgt gesteld:

“Als ouder moet mevrouw C. S. over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorzien in de eigen behoeften en die van het kind. Op dit moment is het voor mijn cliënte niet toegestaan te werken. Ze heeft nog geen legaal verblijf en kan dus niet aan de slag. Echter is mevrouw S. uitermate werkbereid. Bijgevolg zal mijn cliënte, vanaf zij de toestemming krijgt, eveneens haar steentje kunnen bijdragen aan de Belgische economie. Het gezin beschikt over voldoende bestaansmiddelen zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De heer B. J. vader van F. en partner van mevrouw C. S. beschikt in België over een tewerkstelling. De partner van mijn cliënte is werkzaam bij de L. L. B. G. Uit deze tewerkstelling ontvangt de heer J. ongeveer gemiddeld 1200,00 euro per maand. Teneinde de inkomsten aan te tonen legt mevrouw C. S. het arbeidscontract (stuk 9) van de heer B. J. voor en zijn loonfiches van de periode van augustus 2016 tot en met 30 november 2016. Voor 1 oktober 2016 werkte de heer J. op dezelfde locatie, zij het op interimbasis. Op eerste verzoek zal de heer J. bijkomende loonfiches voorleggen. De inkomsten van de heer J. zijn voldoende hoog zijn om het volledige gezin te onderhouden.”

Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden akte, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat werd rekening gehouden met de argumenten die werden naar vorgebracht, onder een punt 3 van voormeld schrijven van 5 januari 2017, om aannemelijk te maken dat verzoeksters minderjarige dochter ten laste is van de verzoekster. Er is met name niet geantwoord op de argumenten dat de minderjarige Nederlandse dochter nog geen jaar oud is, dat dit kind samenwoont met haar beide ouders, dat de verzoekster samen met de heer J. de zorg voor hun kind op zich nemen en dat de inkomsten van de heer J. voldoende hoog zijn om het volledige gezin te onderhouden.

De motivering die in de bestreden beslissing wordt gegeven in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, namelijk dat de verzoekster en haar partner kunnen afspreken wat zij wensen: apart gaan wonen of gemeenschappelijk in een ander land of lidstaat zich gezamenlijk vestigen, dat dit bevel dus niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan hun gezinsleven, gezien de vele mogelijkheden met de moderne communicatiemiddelen, dat een gezinsleven ook op een andere manier een invulling kan krijgen, en dat het gezin immers vrijstaat zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat vader en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest, werd gegeven in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, is, los van de vraag of deze motivering al dan niet kennelijk onredelijk is, geen antwoord op de hierboven vermelde elementen uit het schrijven van 5 januari 2017 aangezien artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel en niet op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde besluit dat niet is aangetoond dat de minderjarige dochter ten laste is van de verzoekster om de enkele reden dat zij niets heeft voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen die zij zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van haar minderjarige dochter. Het begrip 'ten laste zijn', zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet, wordt door de verweerder zodoende louter en alleen vanuit financieel oogpunt beoordeeld.

De Raad wijst er nogmaals op dat *in casu* uitvoering wordt gegeven aan de Unierecht, zodat ongeacht de strikte bewoordingen van de desbetreffende nationaalrechtelijke bepalingen (bepalingen die *in casu* zijn neergelegd in de artikelen 40bis, §2, 5°, en 40bis, §4, laatste lid, van de vreemdelingenwet) aan het begrip 'ten laste' geen uitlegging mag worden gegeven die niet compatibel is met het Unierecht.

De verzoekster verwijst in dit kader terecht naar het arrest *Zhu en Chen* van het Hof van Justitie. De relevantie van dit arrest blijkt tevens uit de voorbereidende werken inzake artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet. In deze voorbereidende werken (*Parl.St.*, Kamer, 2013-2014, DOC 53 3239/001 17) kan met name het volgende gelezen worden: "*Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, Lida, C-40/11). In zijn "Chen"-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest "Zu en Chen", punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak "Zu en Chen" bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet."*

Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Unie, zoals die in de zaak *Zhu en Chen*.

In de voormelde zaak (HvJ 9 oktober 2004, zaak C-200/02, *Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen t. Secretary of State for the Home Department*) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de *Irish Nationality and Citizenship Act 1956* verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 van het VWEU) *juncto* richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat artikel 1, eerste lid, van de richtlijn 90/364 geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen (*idem*, par. 30). Het toevoegen van een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen zou een onevenredige inmenging vormen in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (*idem*, par. 33). Catherine hoeft daarom niet zelfstandig of persoonlijk over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontleen. Zou dit anders

zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn de volgende:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

De in het arrest *Zhu en Chen* vermelde richtlijn 90/364/EEG werd vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). De voorwaarden voor het verblijfsrecht, bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de richtlijn 90/364/EEG, zijn van gelijke strekking als de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de richtlijn 2004/38/EG. Bijgevolg kan de beoordeling in het arrest *Zhu en Chen* worden getransponeerd op het thans aan de orde zijnde verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie, zoals bepaald in artikel 7.1.b. van de richtlijn 2004/38/EG.

De verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat het voornoemde arrest *Zhu en Chen in casu* niet toepasselijk is. De verweerder stelt dat de minderjarige dochter van de verzoekster, J. F., met de Nederlandse nationaliteit, reeds beschikt over een verblijfsrecht in België en daarvoor niet afhankelijk is van de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster, in tegenstelling tot de situatie in het arrest *Zhu en Chen*. Verder stelt hij dat het Hof van Justitie niet heeft geoordeeld dat de bestaansmiddelenvereiste uitsluitend in hoofde van de referentiepersoon dient te worden beoordeeld. De verweerder benadrukt dat de aanvrager (moeder) in de zaak *Zhu en Chen* beschikte over voldoende bestaansmiddelen teneinde de referentiepersoon effectief ten laste te nemen. Dit zou blijken uit overweging 28 van het Hof van Justitie in het desbetreffend arrest. De draagwijdte van onderhavig arrest dient volgens de verweerder dan ook uitsluitend te worden beperkt tot de situatie waarin het genot van het recht op verblijf dat een kind van jonge leeftijd geniet, noodzaakt dat dit kind door zijn ouder zal begeleid worden, die dit kind effectief verzorgt - in die zin dat zij daadwerkelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zijzelf en de minderjarige Unieburger ten laste van de bijstandsregeling van de lidstaat van ontvangst zouden vallen - en daarom deze derdelander in de mogelijkheid moet gesteld worden om bij zijn kind te verblijven in het ontvangstland. Uit het arrest *Zhu en Chen* vloeit volgens de verweerder voort dat de ouder-derdelander niet alleen daadwerkelijke (emotionele en materiële) zorg aan het kind dient te bieden, maar tevens persoonlijk over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Het standpunt van de verweerder kan niet worden bijgetreden. Hoewel de verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat de ouder-derdelander in de zaak *Zhu en Chen* zelf de bestaansmiddelen ter beschikking stelde van haar dochter, kan niet blijken dat dit een absolute vereiste is. In tegendeel benadrukt het Hof dat aan de herkomst van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 7.1.b. van de richtlijn 2004/38EG niet de minste vereiste wordt gesteld en dat het toevoegen van een vereiste met betrekking tot de herkomst een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het

fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf dat aan burgers van de Unie toekomt (arrest *Zhu en Chen*, par. 30 en 33). *In casu* gaat het, net zoals in het arrest *Zhu en Chen*, over een situatie van een minderjarige burger van de Unie die zich in een andere lidstaat bevindt (waar deze ook is geboren), en die zelf niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, maar aan wie wel middelen ter beschikking worden gesteld door een familielid. In paragraaf 29 wordt gesteld dat de minderjarige burger van de Unie, *Zhu*, zich kan beroepen op de bestaansmiddelen van een begeleidend familielid “zoals” *Chen*. Deze bewoordingen wijzen er aldus niet op dat de zorgdragende ouder – derdelander – zelf de bestaansmiddelen moet genereren om deze ter beschikking te stellen van diens minderjarig kind, burger van de Unie. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de herkomst van de bestaansmiddelen wel degelijk relevant is.

Het feit dat de minderjarige burger van de Unie in de zaak *Zhu en Chen* initieel niet, en het minderjarige kind *in casu* initieel wel over een verblijfsrecht beschikt, doet ook niet ter zake. De verweerder verliest immers uit het oog dat het Hof ook in de zaak *Zhu en Chen* eerst heeft geoordeeld dat aan de minderjarige burger van de Unie het recht toekwam om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van het gastland te verblijven. Het verblijfsrecht van de minderjarige was echter niet de enige kwestie die werd beantwoord. Immers heeft het Hof ook een tweede vraag onderzocht, met name of het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie er ook toe noopt om de ouder-derdelander die daadwerkelijk voor deze minderjarige onderdaan zorgt, toe te staan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Het Hof heeft hierop bevestigend geantwoord, redenerende dat het niet toestaan van een verblijfsrecht aan de ouder “die daadwerkelijk zorgt” voor de minderjarige burger van de Unie van jonge leeftijd, aan het verblijfsrecht van deze laatste ieder nuttig effect zou ontnemen. Het Hof stelt hieromtrent nog dat het duidelijk is dat “het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt” (arrest *Zhu en Chen*, par. 45). Het gaat er in die optiek dan ook niet om of de minderjarige burger van de Unie, ongeacht het verblijfsrecht van de ouder-derdelander in het gastland, over een zelfstandig verblijfsrecht beschikt in het gastland, maar ook en bij uitstek, of aan dit verblijfsrecht van de minderjarige, door het weigeren van een verblijf aan de ouder-derdelander, niet ieder nuttig effect wordt ontnomen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekster minderjarige dochter, van Nederlandse nationaliteit, reeds over een verblijfsrecht in België beschikt en “daardoor niet afhankelijk is van de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster”, merkt de Raad op dat hiermee wordt voorbijgegaan aan het gegeven dat het Hof van Justitie, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, op generlei wijze heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht *an sich* van de minderjarige burger van de Unie afhankelijk dient te zijn van het verblijfsrecht van de zorgdragende ouder, maar wel dat “het nuttig effect” van het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie van jonge leeftijd in het gastland moet worden gegarandeerd. In de mate dat de verweerder zou bedoelen dat het genot van het verblijfsrecht van verzoeksters dochter niet afhankelijk is van het verblijfsrecht van de verzoekster zelf, merkt de Raad op dat een dergelijke motivering niet in de bestreden akte kan worden gelezen en dat een dergelijke beoordeling ook niet blijkt uit het administratief dossier. Bijgevolg gaat het om een *a posteriori* motivering, die de gebreken, die aan de bestreden weigeringsbeslissing kleven, niet kan herstellen. Bovendien beperkt de verweerder zich tot een loutere affirmatie, zonder dat op enige wijze in het licht van de concrete omstandigheden van het onderhavige geval wordt onderzocht of beargumenteerd dat het nuttig effect van het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige dochter hoe dan ook en ongeacht de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekster is gegarandeerd.

Ook in het arrest van het Hof van Justitie van 13 september 2016 in de zaak *Rendón Marín* (zaak C- 165/14) wordt verwezen naar de zaak *Zhu en Chen*. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden:

“42 Het Hof heeft immers beklemtoond dat de situatie van een onderdaan van een andere lidstaat die in de gastlidstaat is geboren en geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer, op grond van dit enkele feit niet kan worden gelijkgesteld met een zuiver interne situatie waardoor deze onderdaan in de gastlidstaat geen beroep zou kunnen doen op de Unierechtelijke bepalingen inzake de vrijheid van verkeer en van verblijf van personen (zie in die zin arrest van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 19).

43 Daaruit volgt dat de dochter van Rendón Marín het recht heeft zich te beroepen op artikel 21, lid 1, VWEU en de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen (zie in die zin arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 26).

44 In die omstandigheden verlenen artikel 21, lid 1, VWEU en richtlijn 2004/38 in beginsel in Spanje een verblijfsrecht aan de dochter van Rendón Marín.

45 Volgens het Hof wordt dat verblijfsrecht van Unieburgers op het grondgebied van een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, evenwel toegekend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die in het VWEU en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 26), waarbij deze beperkingen en voorwaarden moeten worden toegepast met inachtneming van de grenzen die het Unierecht stelt en overeenkomstig de algemene beginselen van dat recht, met name het evenredigheidsbeginsel (zie in die zin, met name, arresten van 17 september 2002, Baumbast en R, C- 413/99, EU:C:2002:493, punt 91, en 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 32).

46 Wat deze voorwaarden betreft, moet worden gepreciseerd dat elke Unieburger het recht heeft gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven dan die waarvan hij de nationaliteit bezit indien hij, in het bijzonder, overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38, voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

47 Tenzij de dochter van Rendón Marín in Spanje een duurzaam verblijfsrecht zou hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38, in welk geval haar verblijfsrecht niet zou zijn onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III van deze richtlijn, en met name niet aan die van artikel 7, lid 1, onder b), ervan, kan haar alleen een verblijfsrecht worden toegekend indien zij voldoet aan de voorwaarden van dat artikel 7, lid 1, onder b).

48 In dit verband heeft het Hof reeds geoordeeld dat de Unieburger weliswaar over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, doch dat het Unierecht niet het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen, welke met name door de derdelander, ouder van de betrokken minderjarige burgers, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 30, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 27).

49 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de kinderen van Rendón Marín naar behoren worden verzorgd en passend onderwijs krijgen. De Spaanse regering heeft ter terechtzitting voorts gepreciseerd dat Rendón Marín krachtens de Spaanse wettelijke regeling voor zichzelf en voor zijn kinderen over een ziektekostenverzekering beschikt. Niettemin dient de verwijzende rechter vast te stellen of de dochter van Rendón Marín, zelf of via haar vader, beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een verzekering die de ziektekosten volledig dekt in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38.

(...)

51 De omstandigheid dat de daadwerkelijk voor een minderjarige Unieburger zorgende ouder die derdelander is, niet met deze burger in de gastlidstaat mag wonen, ontnemt het verblijfsrecht van deze burger echter ieder nuttig effect, aangezien het genot van het verblijfsrecht door een minderjarig kind noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk zorg voor hem draagt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punt 45, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 28).

52 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 in de gastlidstaat een verblijfsrecht verlenen aan de minderjarige onderdaan van een andere lidstaat die voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder b), van deze richtlijn, kan de ouder die daadwerkelijk zorg draagt voor deze onderdaan, op grond van diezelfde bepalingen met hem in de gastlidstaat verblijven (arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, EU:C:2004:639, punten 46 en 47, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 29).”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dan ook dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Uniebürger van jonge leeftijd vooropstaat en dat dit effectieve genot noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt. De voorwaarden dat de minderjarige Uniebürger “*ten laste*” is van de ouderderdelander, enerzijds, en dat deze ouderderdelander de “*daadwerkelijke zorg*” draagt voor de minderjarige Uniebürger, anderzijds, zijn in wezen elkaars spiegelbeeld. Wat hier wordt beoogd is dat een feitelijke situatie wordt aangetoond waaruit blijkt dat de minderjarige Uniebürger afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt. Deze daadwerkelijke zorg slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind.

Aangezien vaststaat dat verzoeksters minderjarige Nederlandse dochter van jonge leeftijd een verblijfsrecht geniet in het gastland (België) diende dus overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden onderzocht of deze dochter in de praktijk ook gebruik kan maken van dit verblijfsrecht wanneer haar moeder-derdelander, die in de aanvraag aangeeft samen met de vader de zorg voor haar dochter op zich te nemen en stelt dat haar dochter ten haren laste is omdat het kind nog geen één jaar oud is, niet wordt toegelaten om samen met haar in België te wonen. Noch uit de bestreden akte, noch uit de stukken van het administratief dossier, blijkt echter dat de gemachtigde een dergelijk onderzoek heeft gevoerd alvorens de verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te ontzeggen.

In casu wordt in tegendeel aan de verzoekster het verblijfsrecht geweigerd op de enkele grond dat niet is aangetoond dat haar minderjarige dochter, burger van de Unie, ten haren laste is omdat de verzoekster enkel inkomsten van de vader/erkenner voorlegt, doch geen eigen inkomsten die zij zelf ter beschikking kan stellen van haar kind. Aldus wordt het verblijfsrecht geweigerd louter omdat niet is aangetoond dat de verzoekster zelf financieel instaat voor haar minderjarige dochter, hetgeen echter het begrip ‘ten laste’ op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie verengt tot een louter financiële afhankelijkheid.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft gemotiveerd en geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoeksters aanvraag voor een verblijf als moeder van een minderjarige burger van de Unie op grond van artikel 40*bis*, §2, 5°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft verzoeksters argumentatie omtrent het ‘ten laste’ zijn en de argumentatie dat de inkomsten van haar partner - waarmee zij samenwoont en die tevens de vader/erkenner is van haar minderjarige dochter - voldoende hoog zijn om het hele gezin te onderhouden, op geen enkele wijze in zijn besluitvorming betrokken.

Door het begrip ‘ten laste’ in artikel 40*bis*, §2, 5°, van de vreemdelingenwet te herleiden tot een loutere financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager, heeft de gemachtigde voorts kennelijk onredelijk gehandeld zodat de aanvraag werd afgewezen op een wijze die in strijd is met de *ratio legis* van artikel 40*bis*, §2, 5°, van de vreemdelingenwet en de uitlegging die naar Unierecht aan dit artikel moet worden gegeven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40*bis*, §2, 5°, van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de accessoire beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kon *in casu*

immers geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE